

ՃԱՌ ԴԱՄԲԱՆԱԿԱՆ

ԱՍԱՑԵԱԼ, Ի ՀԱՐԳԻՑԻ ԹԱՂՄԱՆ

ԱՐԱՆԱԾ ԴՊՐԻ ԿԱՐԱՊԵՏԵԱՆ ԱՒԱԳԵԱՆՑ⁽¹⁾

Անագործին մահ, որ ձեռքիդ սուր մանդաղովը եւ փութասլաց թեւերովդ՝ կհամնիս անդթաքար Ագամայ խեղճ սերնդոցը վերայ, չինայելով ոչ ծերոյն, ոչ երիտասարդին եւ ոչ մանկան ծաղիկ հասակին. ահա կորզեցիր յափշտակեցիր նոր զոհ մըն ալ, եւ գեռ կըսլանաս աներեւութապէս՝ նոր նոր զոհեր վնտուելով: Յափշտակեցիր անբաղդ երիտասարդ մը իւր նորահարս ամուսինէն, որ կողկողագին կհեծէ, եւ գորովագութ հայր մը՝ իւր գեռահաս զաւակէն, որ հայրական քաղցր անունը գեռ նոր սկսած էր թոթովէլ:

Մեծ եւ անտանելի կորուստ արդարեւ ամէն զգայուն սրտի համար:

Բայց հարկ է արդեօք յիշեցընել ձեզի, ցաւալից ժողովուրդք, նաեւ հանդուցելոյն հաղորդական ու սիրելի բնութիւնը, որով ամենուն գովասանքին արժանաւոր եղած էր. եւ ձեզմէն ովլ արդեօք կրնայ ուրանալ նորա ազնիւ կատարելութիւններ:

Նա էր սա որ իւր կենդանութեան ատեն անվարձ, եւ միայն ազգասիրական ջանքով վառուած՝ կրթեց ձեր որդիքը ուսման մէջ. բայց աւանդ որ չկրցաւ տեսնել նոցա նոր ասպարէզը. յանկարծական մահը (չեմ կըր-

նար ըսել՝ չարաչար սպանումը) զրկեց զինքը նաեւ այն միսիթարութենէն:

Նա ամենուն աղէկութեանը ինդակից էր եւ տրտմութեանը կարեկից, եւ կոիրեր իւր բարեկամը իբրեւ իւր անձը. բայց գտնուեցաւ, — ով գառն եւ կոկծելի յիշատակ, — գտնուեցաւ այնպիսի ապերախտ եւ նախանձու բարեկամ մի, որ սիրահիւս ծաղկին վերայ փուշ երեւակայելով՝ խլեց եւ ջարդեց անխնայ նորա գեղեցկութիւնը:

Բայց տէր կենաց մարդոյ եւ հրամանու մահուան այն Աստուածն է՝ առ որ ջերմ արտասուօք կպաղատիմք ողորմիլ հանդուցելոյս հոգւոյն, եւ ամենագութ ողորմութեամբը հրաւիրել զինքը իդասս արդարոց իհանդիսոն յաւիտենական ամէն սրտից ցանկալի: Ապա ուրեմն այս մեր արտասուալից աչքերը, ով սգաւոր ծնողք եւ քորք եւ ազգակիցք, եւ գութ թշուառ ամուսին, գարձնեմք առ այն Աստուածն ամենայն միսիթարութեանց որ միայն կրնայ զմեզ միսիթարել, յետ փորձելոյ մեր համբերութիւնն ու հնազանդութիւնը, ու ըսելք միաբերան ընդ երանելոյն Յորայ արդարոյ. «Կամք Տեառն օրհնեալ եղիցին». այն վսեմ խօսքը որ հաճոյ է Աստուածոյ ու վշտաբեկ սրտից միակ միսիթարիչ աշխարհիս գառն գիպուածոցը մէջ:

ՍԱՐԳԻՍ ՄԱՐՈՒԹԵԱՆ.

15 Օգոստոսի, 1864.

յԱզքիրման: